„Zoo, zoo, mijn held!" riep dezelfde stem, „ben je al bij kennis! Neen, stil liggen! Laat me eens naar je arm kijken. Zoo, hm, dacht het wel .... Je zult je arm moeten ruilen, vriend, voor het Victoriakruis. Stil, verroer je niet. Jij hebt je plicht gedaan aan 't Vaderland. Aan ons de plicht je eraan terug te geven!"

„Spot niet, dokter!" zei Cobden op fluistertoon. „Ik weet te goed, dat ik een lafaard ben!"

„Zoo, zoo, weet je dat! Een lafaard! Ha! Ha! Een scheepslading van zulke lafaards en de Bulgaren zullen een leelijke pijp rooken!"

En iedereen vertelde hem hetzelfde en wilde hem de hand drukken. Hij moest er in stilte om lachen. Hij, een dapper man, om die eene daad! Was hij dan geen lafaard meer? Welnu, dat moest Nella beslissen.

Hij kreeg eervol ontslag en keerde naar Lissabon terug. Op de kade stonden bij zijn aankomst de drie heeren, met wie hij eenige maanden te voren gedineerd had. Zij zeiden hem, dat hij hun nog den prijs van het diner schuldig was, dat ze bij vergissing zelf betaald hadden. Dat speet hen zeer, maar misschien wilde hij hun de eer aandoen met hen te dineeren?

Hij bedankte beleefd en spoedde zich naar de visschers-woning bij Belem, waar hij Nella in dien nacht van ellende weenende had achtergelaten. En evenals dien avond zat hij weer tegenover haar en vertelde haar zijn wedervaren, eenvoudig, niets opsmukkende, alles weergevende zooals hij het werkelijk had doorleefd en daarna vroeg hij met twijfel en vrees haar oordeel.

Zij boog zich over hem heen en kuste hem teeder.

„Dwaze jongen," zei ze. „Hebben niet je groote schrijvers verteld, dat de dapperste mannen zij zijn die vrees kennen! Of staat deze wijsheid niet in de boeken, dan is het mijn liefde die het mij heeft geleerd."

DE STORM VAN DONDERDAG 13 JANUARI.

Interessante nachtfoto, genomen onder het Beurs-viaduct te Rotterdam. Aan de puien der winkelhuizen kan men zien hoe hoog het water stond: pl.m. 25 c.M. boven de straat! De foto is in zooverre niet geheel overeenkomstig de werkelijkheid, dat het water niet effen was zooals hier afgebeeld, doch een golvende, stroomende, beweeglijke massa, hetgeen echter door de minuten-lange belichting niet meer uitkomt.

DE VLEGEL

door JOB STEYNEN.

Het speelkwartier was ten einde. Onder het strenge oog van den hoofdonderwijzer kwamen de jongens in dichten zwerm naar binnenstuiven. Dan verdeelden ze zich in de zijgangen, en klommen in drommen de trappen op.

Het holle ruime gebouw, daareven als uitgestorven, stak nu vol van gedempt gejoel: gegons als van duizenden hommels klonk alom weer in de zalen. De gezichten rood van opwinding en frissche lucht, de gebaren jolig-wild als van jonge honden, zoo zochten de knapen hunne plaatsen op. Gnuivend van de lente, stoeiden en ravotteden de jongens nog wat voort in de banken tot de onderwijzer zijn intree deed en met een klap op zijn lessenaar het gejoel bezwoer, gelijk een orkestdirigent, die aftikt.

Op de speelplaats, juist even voor de bel weer ging, had er een kwaadaardig handgemeen tusschen twee jongens plaats gehad. De kleinste was, hoewel hij spoedig door de onderwijzers ontzet werd, al aardig toegetakeld, en zijn bloedneus werd op het oogenblik door den concierge liefderijk afgesponst.

„Ga in den hoek staan, vlegel," klonk het in het lokaal der vijfde klasse uit den mond van den toornigen onderwijzer, en de aangesprokene rees zonder een woord te spreken van zijn plaats om zich naar den versten uithoek nabij het venster te begeven, waar hij zich tartend posteerde.

„Gezicht naar den muur," commandeerde de onderwijzer.

Boosaardig snel, als in een ruk, draaide de knaap op zijn hielen rond, en de naar den meester gewende rug stond daar schrap als een uitdaging.

„Handen op," klonk het bevel.

En de twee armen werden heftig en forsch door den schuldige omhooggestooten, met den gymnastischen nadruk en in het voorgeschreven tempo der vermaarde vrije oefeningen.

„Ziezoo, en wee je gebeente als ik je hoor," zei de onderwijzer nogeens er overheen, waarop de les een aanvang nemen kon, en nàm.

De vlegel in den hoek was niemand anders dan de vechtersbaas, die zijn kleineren evennaaste om het luttele bedrag van eenige knikkers daareven een bloedneus bezorgd had. Deze vlegel heette Guus en had me een kop, neen maar, in geen van de klassen der kostsschool was zijn weerga te bekennen. Met „een kop" wordt hier bedoeld, dat hij zoo stijfhoofdig was, want een kop om te leeren had hij niet, of zoo hij dien al had, nooit bemerkte men daar iets van. Hij zat in alle vakken achteraan, behalve in gymnastiek. Daarin was hij nummer één. Ja, en ook in kattekwaad overtrof hem niemand; onuitputtelijk in vinding, koen in de uitvoering, was hij voor alle jongens als een soort van halfgod; eene bewondering, die nog vergroot werd door zijn grenzenlooze koppigheid. Er mocht gebeuren wat wilde, doch zijn wil brák niet. Nooit zou hij om verontschuldiging pleiten, noch om verlichting van straf bedelen; hij was er trotsch op, indien hij gekastijd werd en zijn uithoudingsvermogen beproefd; liever zou hij, geloofde men, er dood bij neervallen dan om genade te vragen. Zijn donkere blik, zijn koppige gelaatsuitdrukking, het onwillig gebaar van zijn schouders, trotseerden zijn leermeesters. Er ging geen dag voorbij of hij bedreef een of andere daad, die niet door den beugel kon, en waarvoor hij gestraft worden moest, wilde men de geheele klas niet aan demoralisatie prijsgeven. Werken deed hij zoo goed als nooit; alleen op het laatste oogenblik doorliep hij eens vluchtig zijn les, begon hij slordig en boosaardig een paar regels van zijn thema's neer te kalken; bij het overhooren gaf hij nooit een juist, wel menigmaal een brutaal antwoord, en achter den rug van den onderwijzer haalde hij de stoutste stukken uit tot groot vermaak van zijn makkers.

Nu eens kwam er uit zijn broekzak een kikker te voorschijn, en veroorzaakte, rondspringend, een daverend gejuich van de bewonderende makkers; dan weer strooide hij erwten op de trap, zoodat de onderwijzers smadelijk uitgleden, met verlies, tijdelijk althans, van hunne waardigheid; een andermaal schoot hij in inkt gedrenkte proppen papier op de smettelooze bladzijden van opengeslagen cahiers in zijn nabijheid. Hij kon alle dierengeluiden nabootsen, en deed dat op de ernstigste oogenblikken van het lesuur; in de doodstille spanning na een moeilijke vraag, door den onderwijzer gedaan, klonk hemeltergend zijn gekraai als van een haan, of kipgekakel, paardegehinnik, varkensgeknor, geitegeblaat, al naar het hem inviel. Hij was ijselijk vernuftig in het bedenken van telkens weder andere projectielen, droeg er onschatbare voorraden van met zich, en slingerde ze koelbloedig door het lokaal zonder ooit zijn doel te missen. Wanneer hij betrapt werd, keek hij met zijn brutale duvels van oogen den onderwijzer aan, en lispelde tartend langzaam, zoodat 's mans bloed naar zijn eigen verklaring karnemelk werd, dingen als: „En wat zou dat?" Of „moet je mijn hebben," of „hij zeit wat."

Er ging geen dag voorbij of de jongen kreeg 'n min of meer zware straf. Wanneer er een of andere streek was uitgehaald, verdacht onmiddellijk ieder den Vlegel, wat, nu ja, niet zoo heel onverklaarbaar was. En toch .....

Er was een nieuwe onderwijzer gekomen, mijnheer Kampstein. Den „Nieuweling" noemden de jongens hem. Deze Nieuweling was voor de vijfde klas aangewezen, en zijn voorganger, die bevorderd was, had hem goed op de hoogte gebracht wat hij aan Guus hebben zou. Bij de eerste lessen al bemerkte de Nieuweling, dat zijn voorganger niet overdreven had. De jongen wàs onhandelbaar, niet minder dan vroeger ging hij ook bij hèm, Kampstein te keer; zonder aanzien des persoons, zooals dat heet, zette hij zijn leven van luiheid, ondeugendheid en koppigheid voort.

Op een middag na afloop der lesuren — mijnheer Kampstein was er juist een week — trad deze recht toe op Guus, die pas weder een kwaden streek had uitgehaald.

„Ga je mee wandelen na het eten?" zeide hij.

Nu moet ge weten, dat zoo'n avondwandeling met den onderwijzer uitsluitend een voorrecht was der jongens, die zich overdag zeer goed gedragen hadden of vorderingen maakten, of zich op eenigerlei wijze hadden onderscheiden, en dus als een belooning gold.

De Vlegel kende uitteraard deze wandelingen slechts van hooren zeggen, daar hij er nooit voor in aanmerking gekomen was, en hij liet geen gelegenheid voorbijgaan om op „die avondvoorstelling van brave kunstemakers," zooals hij het noemde, af te geven.

Toen de Nieuweling dus zoo ineens hem vroeg mee te gaan, was hij gewoon wèg, wat je noemt. Hij keek hem schrikkelijk verbaasd, daarna ongelooovig aan, hij wilde zich afwenden, stotterde in zijn verwarring iets onverstaanbaars, en de Nieuweling knikte eens.

Na het eten wachtte hij den jongen op. Schoorvoetend liep deze mee. Nog zes andere jongens waren met hen. En dezen waren erg verwonderd omdat de Vlegel erbij was. Kampstein hield zich niet meer met Guus dan met de anderen bezig, maar betrok hem toch steeds even goed als zijn makkers in zijn vriendelijk gesprek. Het was heel gewoon een tocht langs den landweg, waar, nu ja, eigenlijk niets bizonders te zien was, en waarbij niets buitengewoons gesproken, geleeraard of beweerd werd, maar bij het huiswaarts gaan liep Guus onophoudelijk vlak naast Kampstein. Toen zij in den schemer de gang der kostschool weer betraden, streelde de Nieuweling als steelsgewijze over het sluike haar van Guus, en, was het verbeelding? Neen, neen, nèèn, hij had er een eed op kunnen doen: zachtjes hoorde hij naast hem den koppigen Vlegel snikken.

DE STORM VAN DONDERDAG 13 JANUARI.

Een zeldzame nachtfoto van het geheel ondergeloopen Beursplein te Rotterdam. Het tramhuisje staat eenzaam als een eilandje; zelfs het verhoogde middentrottoir staat onder. Geen mensch, die zich nu, op dit anders zoo drukke avonduur (9 uur) hier waagt. (*foto's Swart*).